

vore Udtalelser i Betænkningen, at vi nære Forventning om, at den almindelige Valgret kunde gennemføres, naar Loven kommer til Revision. Det er altsaa uberettiget fra Ordførerens Side at stille det Spørgsmaal, om jeg tror, man kan oplyse Folk fra i Dag til i Morgen. Det er dér ikke Tale om ved det Standpunkt, vi have indtaget. Jeg skal dog tilføje, at jeg ser ingen Hindring for allerede nu at gennemføre den almindelige Valgret derovre. Saa snart den almindelige Valgret skal gennemføres, siges det ofte — det er sagt her i Danmark mange Gange, og det er sagt i alle Lande, hvor man vilde gennemføre den almindelige kommunale Valgret —: Befolkningen er ikke oplyst nok, den er ikke moden til at modtage den almindelige Valgret, og det siger man ogsaa nu om Befolkningen i Vestindien. Jeg tror imidlertid, den ikke staar saa langt tilbage, at man ikke allerede nu godt kunde gennemføre den almindelige Valgret, men som jeg allerede bemærkede, da jeg første Gang havde Ordet, kunde vi ikke faa nogen Tilslutning hertil fra Udvalget, og vi troede, ved at give vor Tilslutning til det af et andet Mindretal stillede Ændringsforslag om at nedsætte Census, at kunne faa Tilslutning til dette ogsaa her i Tinget, saa at det kunde gennemføres, og det var et Fremskridt, som vi da vilde lægge os i Selen for at opnaa.

Naar den ærede Ordfører taler om det kommunale Selvstyre og finder en Modsigelse i mine Udtalelser med Hensyn til Regeringens Stilling overfor Københavns Kommune, maa jeg gøre opmærksom paa, at Modsigelsen er kun det ærede Medlems, og jeg anbefaler det ærede Medlem at benytte den Iver, han viser i sit Forsvar for det kommunale Selvstyre overfor den nuværende Regering, der ofte gaar imod det kommunale Selvstyre her i Landet. Det ærede Medlem maa ogsaa vide, og han ved det ogsaa meget godt, at her er Tale om et forholdsvis demokratisk Selvstyre, medens der derovre paa Øerne er Tale om et aristokratisk Selvstyre, hvor man vil blive nødt til i visse Tilfælde at beskytte den store Befolkning mod dette Selvstyre. Det gør en Forskel, naar en Regering gaar imod Kommuner, som have et demokratisk Selvstyre. Det forekommer mig, at man ikke skal holde saa stærkt paa, at man skal bøje sig for, hvad en Styrelse beslutter, naar den er aristokratisk.

Med Hensyn til den højtærede Ministers Udtalelser skal jeg bemærke, at jeg er ikke blind for, at der ved den om-

talte Bestemmelse i Kolonialloven af 1863 tilsigtes at slaa fast, at Lovgivningsmagten derovre paa de vestindiske Øer ikke er hos Monarkiet, men derimod hos Kongeriget, men det betyder intet som helst nu til Dags, da vi ingen Fællesforfatning have, der er kun Tale om Kongeriget Danmark og intet andet. Der bestemmes, at Lovgivningsmagten er hos Kongerigets Lovgivningsmagt, og det er den danske Rigsdag og den danske Regering, det kan ikke bortforklares, selv om man en Gang har haft den nævnte Hensigt med at skrive denne Lov. Den bestemmer positivt, hvor Lovgivningsmagten er, og den slaar fast, at den er hos Kongeriget Danmarks Lovgivningsmagt. Ministeren citerede et andet Stykke af Loven, men han citerede det galt, og jeg synes, at det er mærkværdigt, naar Ministeren staar med Loven i Haanden, at han saa ikke citerer det, som det staar. Ministeren læste saaledes: „Med de i nærværende Lovs § 57 og § 85 indeholdte Undtagelser udøves den lovgivende Myndighed af Kongen og vedkommende Kolonialraad i Forening.“ Men hvorfor sprang den ærede Minister Mellemsætningen over, der lyder saaledes: „og for saa vidt der ikke maatte findes Anledning til paa sædvanlig Maade at udgive en Lov?“ Jeg gad vide, hvorfor den ærede Minister ikke tog den Mellemsætning med, der netop siger, at hvis vi her finde Anledning til at give en Lov, give vi den og holde os i øvrigt til Lovens Forskrifter. Dette med at spørge Kolonialraadene er ikke en absolut Bestemmelse, thi der staar endvidere, at naar ikke særegne Grunde nødvendiggøre en Undtagelse, skulle Lovforslagene forelægges vedkommende Kolonialraad til Betænkning. Det kan dog tænkes, at vi her ville give en Lov, som vi ikke behøve at spørge Kolonialraadene om. Hvorfor springer den ærede Minister saa det over og citerer urigtigt, saa at man faar et fejlt Indtryk af Lovens Indhold?

J. J. Jensen: Den højtærede Finansminister er stadig lidt uheldig, naar han vil citere; det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (P. Knudsen) paaviste det nu. Under 1ste Behandling af disse Love vilde den ærede Minister ogsaa give det Udseende af, at jeg har foreslaaet en indskrænket Valgret derovre, og jeg henviste ham til at læse Kommissionens Betænkning. Jeg tror nu, at den ærede Minister er kommen paa andre Tanker i den Retning. Nu siger den ærede Minister, at jeg ikke har været med til at fore-